

Forflag i Udvalg, hvilket ikke ubeløfter, at det kan fremmes hurtig, ønsker jeg gjerne dette undergivet en nærmere Underjøgelse og en Fremstilling til os her, for at vi, naar vi stemme for dette Lovforflag, kunne være overbeviste om, at vi ikke atter ere et Stykke bagefter andre Nationer. Ved 2den Behandling i Landstinget er § 2 kommen ind. Det er oplyst, at dette Spørgsmaal har været Gjenstand for Forhandling i den skandinaviske Solovskommission, og at man agter at fremsætte det i den nye Solov. Man har imidlertid ment, at Sagen burde optages allerede nu, og naar man anfører, at det kan have lange Udgifter med den nye Solov, kan det utvivlsom ikke bestrides; thi til at faae gennemført et saa omfattende Arbejde, som den vil blive, skal der vist en særlig lykkelig Haand og endnu lykkeligere Forhold for Ministeriet, end der nu er til Stede, hvor gode de end kunne være for Tiden. Men desuagtet er jeg ikke aldeles sikker paa, at den Lovbestemmelse, der staar her, er heldig; jeg tror i alt Fald, at den fortjener den grundigste og omhyggeligste Underjøgelse. Jeg er aldeles enig i Hovedtanken; men det er et Forhold af den Bestaaenhed, at der maa kræves en ganske særlig Indsigt i disse Forhold og i de Udtryk, som bruges i andre Lande, for at udtrykke en lignende Tanke, oversat paa vort Sprog, for at man i Virkeligheden skal kunne komme til at faae afgjørende Nytte af en saadan Lovbestemmelse i Retssager. Nu siger man, at lignende Lovbestemmelser ere indførte i andre Lande, men i hvilke Lande er det, og hvad vil Ordet „lignende“ sige, hvilke Forskjelligheder er der mellem andre Landes Lovbestemmelser og den Bestemmelse, der her staar? Det Spørgsmaal kan jeg ligeledes ønske ganske anderledes oplyst, end det foreligger her. De Themaer, som dette Lovforflag angaar, ere jo af overordentlig Vigtighed, ikke blot for os, men ogsaa i vort Forhold til andre søfarende Nationer, og det er derfor saa meget mere ønskeligt at faae det oplyst omhyggeligt, som det kan forudsættes, at vi her i Folkethinget i Reglen ikke ere praktisk kyndige paa dette Omraade. Det hedder: „Naar Skibe støde sammen, paaligger det enhver af Skibsførerne, for saa vidt det kan ske uden Fare for eget Skib osv.“

Jeg indrømmer fuldstændig, at naar det er et Passagereskib, maa en Beregning over, hvad der kan være farligt, gjælde; men er det et Skib kun med Kaptein og Mandskab, kan der gives strengere Regler for at faae afgjort, om det er uden Fare eller ikke. Dette Udtryk „uden Fare“ bør i somme Tilfælde ikke være tilstrækkeligt for Vedkommende til at undlade Forjøg paa Redning af det Skibs Mandskab, som han har seilet i Søen. Skulde f. Ex. under en Storm et almindeligt Godsfragtskib, som ikke har Passagerer, men blot seiler med sit Mandskab, kunne seile et Passagereskib i Søen og maaske udsætte Hundreder af Mennesker for at omkomme, uden at være forpligtet til at hjælpe dem efter denne Lov, medmindre det kunde ske uden Fare for Skibet og dets Mandskab? Det kan jeg ikke finde berettiget. Jeg kan ikke billige, at vedkommende Skibsfører skal være angerløs for at hjælpe i et saadant Tilfælde, fordi der kan siges at være virkelig Fare. Der er Storm og høj Bølgegang, og Skibene komme til at svingre mod hinanden med Skrogget, saa er der virkelig Fare, og saa skal han kunne seile bort. Det kunde jo være, at Faren ikke var større, end at han og hans Mandskab meget godt kunde redde 2—300 af dem, der ligge paa Bragstumperne, og dog undgaa Udælgelse selv, men han kan sige: „Der er Fare, det kan gaa galt“, og saa skal han kunne seile sin Vej. Det er det Samme, som om man vilde sige til Redningsmandskabet, som jo lønnes for at gaa ud med Redningsbaade: „Ovis J. udsætte Eders ædle, dyre Liv, saa skulle J ikke gaa ud.“ Jeg gjør opmærksom herpaa for at vise, at det er et overordentlig farligt Spørgsmaal at lovgive om, og at man ikke skal løbe let til ved et Endringsforflag at træffe Bestemmelser, før man faar undersøgt, om det brugte Udtryk virkelig passer, eller om det ikke i Virkeligheden gjør Sagen værre, end den er efter Sædvaneretten og de Krav, der nu absolut maa stilles til de Paagældende. Det store Spørgsmaal mellem Marineministeriets og Indenrigsministeriets Sproglaerde om „Signalere og signalisere“, kunde jeg ogsaa, uagtet Indenrigsministeren har kapituleret, ønske gjort til Gjenstand for fornyet Underjøgelse. Jeg tror at turde sige det, ei blot paa Civilisternes, men ogsaa paa mange praktiske Søværns Besættede. Jeg er i den Hen-